

Tibold Szabina

HÚSVÉT UTÁNI HAJNALON

Állok a halál küszöbén,
 Úgy tűnik egész életemben -
 Játsszom sorsom szerepét,
 Időnként dermedten -
 Enyém a tudat,
 rám kiosztatott
 Enyém az álom, vagy
 Én magam vagyok?
 Enyém minden pillanat éle,
 Enyém a hármassút döntése
 Enyém a lét illúziója,
 S a Teremtés ködös nebuláiban
 Az örökkévalóság arctalansága

Miskolc, 2021. április

Tibold Szabina

ANYÁM VAGY

Csillagkapum e létbe –
 Egy Ige vagy a Természettel,
 Ősi istennők emlőivel –
 Vulkánok szunnyadó erői,
 Folyók, erek, tavak, tengerek
 Életet adó gyönyörűségei –
 Te vagy az ébredés,
 Az első szívdobbanás –
 Te vagy a biztonság ölelő karja;
 Te vagy a vihar is,
 Tűzhegyek kitörése,
 Te vagy az engesztelés, s a
 megbocsájtás Fénye –
 Te vagy a napfény borús hangulatban,
 Te idézed meg a Holdat, felhő-fátylakba
 takartan,
 Te vagy a fagyból érkező első hóvirág,
 Te vagy az aranyló, búza mező hullám,
 Te vagy az édes szőlőfürt, s bódító
 nedűje,
 Te vagy a friss kenyér a kemencében,
 Te vagy a csendes hópaplan a télben;
 S belőled ébred az első fénysugár, mely
 ott lappang a legsötétebb éjben...
 Édesanyám,
 Te vagy a Mindenségem kezdete és
 vége,
 Körkörös álma és Örökkévalósága –
 Miskolc, 2021. április

